

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

44. An si quis confitetur pro lucrando lubilæo, & postea recordatur alicuius peccati obliti, si non habeat copiam Confessarii, possit Eucharistiam sumere, & lucrari Indulgentiam? Et quid est ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76369)

quod prius non exercebatur. Et hæc omnia asserit Lugo, *vbi supra*, qui postea respondet ad aliqua argumenta, quæ ex aduerso adduci poterant.

4. Et huic sententiæ ego libenter adhæreo, non nego tamen & affirmatiuam sententiam esse probabilem vt docet Andreas Mendo in *Bull. Cruc. d. 22. c. 37. n. 28.* Pasqualigus *de Iubil. q. 252. n. 8.* & me citato Quintamaducñas *de Iubil. duarum hebdomad. cap. 12. n. 3.* vbi sic ait; [Si à vno per causam iustam le prorogata confessio el Confessor para despues de las dos semanas, puede ser absuelto de los casos reservados, y censuras, en que cayere despues dellas, como sea antes de la Confession del Iubileo; porque sino se hazia incapaz de ganarlo, y dando el Pontifice al Confessor potestad para prorogar la confession, y absolucion, y Iubileo, tambien la da para lo necessario, para la execucion de estos actos, que es la absolucion de reservados. Ita ille, qui adducit etiam Faustum & Bossium, quibus etiam adde Patrem Bardi in *Bulla Cruciatæ. part. 1. r. 2. cap. 6. sect. 3. §. 4. num. 53.*

RESOL. XLIII.

An confessio informis sufficiat pro lucrando Iubileo, vel Indulgentiis?

Sed hæc difficultas procedit ex suppositione, quod possit dari confessio informis.

Et doctè & breuiter explanatur, quando confessio dicatur informis, & quando inualida, & quomodo in vtraque Confessarius se gerere debeat. Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. Ref. 10.

Sup. hæc difficultas & suppositione in to. 1. tr. 3. Ref. 112. & 113. & ibi in tr. 4. Ref. 17. §. Sed quia, & si vacas otio lege alias duas Resolut. postas in not. Ref. 2. huius annot. & alias earum annotationum.

§. 1. Negatiuè respondet Pasqualigus *de Iubileo, quest. 71. num. 2.* vbi sic ait: Difficultas procedit ex suppositione: quod possit dari confessio, informis: nam non posse dari dixi in *Theol. moral. disput. 79. de Pœn. sect. 5. & 6.* Et communiter affirmatiuè respondent, dummodò tamen antequam impleatur vltimum opus iniunctum, recedat fictio, & adueniat status gratiæ, qui est necessarius quando est obtinendus fructus Iubilæi, seu Indulgentiæ. Ita specialiter Leon *part. de Iubileo num. 83.* Bossius *sect. 4. de Iubileo, casu 19. §. 1. num. 9.* Faustus *lib. 4. de Indulg. quest. 39.* Hoc tamen apud me non caret difficultate, quia siue confessio sit præscripta in ordine ad dispositionem, siue vt opus iniunctum, semper intenditur vt disponens ad effectum indulgentiæ obtinendum, & proinde finis dispositionis cadit sub intentione præscribentis: ergo confessio quæ præscribitur, cum tali qualitate præscribitur, vt conducat ad finem intentum: Confessio autem informis non conducit; & idè caret qualitate cum qua præscribitur, atque adè non est illa confessio quæ præscribitur. Ita Pasqualigus.

2. Sed ego puto non esse recedendum à sententiæ affirmatiuæ, quam præter Doctores à me * alibi adductos, tenet nouissimè nominatim contra Pasqualigum Pater Bardi in *Selestis, lege 5. quest. 5. numero 11.* & ad eius argumentum respondet, quòd quamuis confessio dum manet informis, & absque suo effectu, nequeat disponere ad finem intentum, quatenus sine gratia iustificante, homo non consequitur indulgentiam, nihilominus, si postea ille qui talem fecit confessionem, se conterat absque alia confessione, recipiet gratiam, & non tantum illam, quæ respondet contritioni, verùm etiam aliam vi Sacramenti, quæ certò datur, vt dicunt Theologi, remoto obice; confessio autem illa valida, sed informis ratione valoris quem habet, satisfecit oneri iniuncto, & licet actu non habeat effectum, est postea illum habitura, quatenus homo remouens impe-

dimentum recipit maiorem gratiam intuitu Sacramenti, quod prius erat informe postea verò formatum. Et si homo non se disponat per actum contritionis, non obtinebit Iubilæum, quia non est in statu gratiæ iustitiæ Sacramentalis, vel quæ sit talis, vt remoto obice possit illum habere; sed hoc est intelligendum si adhuc duret tempus in Iubilæo signatum, & homo non poterit amplius acquirere indulgentiam, etiam ablato impedimento. Hæc Bardi & nimis æstimanda est Sapientissimi Viri opinio, dari videlicet Sacramentum Pœnitentiæ informe, sed validum; nam hoc ita facile concederet Theologi ex Societate, & satis probabiliter. Sed contra illos, & Pasqualigum in solamen Pœnitentium & Confessatorum non deseram hic apponere verba Remigij in *pract. Confess. tract. 5. c. 5. §. 9. n. 2.* [Pero parar cuitar prolixidade, aduertira aqui Confessor, que no sea facil en hazer repetir confesiones, conformandose con la opinion que admite confesiones informes; y assi haga solamente reiterar las que conoce auer sido inualidas. La diferencia que ay entre la confession inualida, e informe consiste en que la inualida es, que se haze callandole algun pecado mortal de proposito, ò verguenza, ò sin dolor alguno, ò sin intencion, ò proposito de la enmienda, ò sin ningun examen. Tambien, quando constasse que confesiones fueron hechas con ignorancia, ò falta de estos requisitos, por no auer querido frequentar los sermones, v.g. para no tener noticia de su mal estado, &c. La confession informe es à quella, que haze el penitente con algun defecto en el dolor v.g. por llegar à confessar se con auerion imperfecta, y dolor inefficaz, y con vna beledad que ni bien tenia determinacion de apartarse del pecado, ni bien de dexaua de tenerla: mas el penitente que llegaua al Sacramento èon verdadero dolor, ò porno haze suficiente examen de la consciencia por ignorancia, ò negligencia, aunque culpable, y por esto se oluidò de confessar algunos pecados, si bien serà el defecto pecaminoso mas, ò menos, conforme lo aya sido la culpa, y bastarà acusar se despues dello, y de los pecados olvidados tambien. Dixe, y por esto se oluidò de confessar algunos pecados, &c. porque si despues de auer se confesado el penitente: hallasse que los pecados olvidados fueron mas que los confesados, seria necessario boluer à repetir la confession, porque se arguye auer sido hecha sin examen. Pero al contrario si fueron los confesados mas que los olvidados, es señal que el examen fue. suficiente, y la confession solamente informe. Ita ille; Vide etiam infra.

RESOL. XLIV.

An si quis confiteatur pro lucrando Iubileo, & postea recedat alicuius peccati obliuio, si non habeat copiam Confessarii, possit Eucharistiam sumere, & lucrari Iubilæum, & Indulgentiam?

Et quid est dicendum, si quis rite sit confessus, & Communionem sacram receperit, si antequam lucraret Iubilæum, labatur in nouum peccatum, vtrum teneatur iterum confiteri?

Et notatur, quod per confessionem sacrilegam non lucratur Iubilæum.

Et quid per sumptionem indignam Eucharistia? Ex p. 11. tr. 7. & Misc. 7. Ref. 13.

§. 1. Affirmatiuè respondet Pasqualigus in *pract. de Iubilæo quest. 64. num. 3.* vbi sic ait: Si confessio præscribitur solum in ordine ad dispositionem necessariam pro Iubilæo, aut Indulgentia, probabile est, quòd ille, qui non potest confiteri, absque tamen

propria culpa, lucretur Iubilæum, si cætera opera in- iuncta perficiat, & conteratur. Probat; in tali casu confessionis præscriptio se habet ad modum præcepti. Ergo non obligat in casu, in quo fiat impossibilis, sicut nec obligat præceptum.

2. Dies necessariam esse confessionem ob com- munionem, sine qua quantumvis contritus non po- test ad illam accedere, cum hic casus non sit ex illis, qui excusant à præmittenda confessione, quando pro- hiberanda Indulgentia requiritur communio. Deinde neque in hoc casu locum habet, quia sicut damnum notabile tam spirituale, quam temporale excusat, ut possit quis accedere ad Eucharistiam absque præmissa confessione, quando non potest præmittere; ita etiam amissio lucri notabilis præsertim spiritualis, quale ob- tinetur per Indulgentiam; nam damnum, & amissio lu- cri æquiparantur. Ita ille.

3. Sed negatiuam sententiam sustinet Bartholo- meus à Sancto Fausto leg. 4. de Iubil. extraor. q. 41. & Pater Bardi in select. lib. 5. quæst. 3. num. 17. quia licet varie assignentur causæ, ob quas cum sola contri- tione possit quis communicare absque eò quod sacra- mentaliter absoluat, inter causas tamen non appo- nunt Auctores hanc quæ est consequi Indulgentiam, neque tradunt regulam vniuersalem, sub qua conti- nentur acquisitio Indulgentiæ; admitto tamen cum prædictis Auctoribus id fieri posse ad scandalum vi- uentium in tali enim casu erit omnino licitum Eucha- ristiam sumere sine præuia confessione non solum ad Indulgentiam obtinendam, verum etiam absolute nul- la posita Indulgentia, sed hoc est per accidens ex iure naturali dicente scandalum esse videndum. Addo etiam non posse mentem Pontificis eam esse, quam sibi præstident Auctores primæ sententiæ, quia præ- ceptum de præmittenda confessione mortalium ante assumptionem Eucharistiæ, iuxta communem ferè sen- tentiam est de iure Diuino, & non Ecclesiastico; at- que adeò in illo non habet locum humana dispensatio, & amissio confessionis interdum præmittitur non vi alicuius dispensationis, sed interpretationis iuris Diuini non obligantis in quibusdam circumstantiis, quas Doctores enumerant in tractatu de Eucharistia; proinde nunquam audiuius aut legimus in hoc præ- cepto aliquem dispensatum fuisse à Pontifice. Ex hac doctrina patet, quia ratione sit reiicienda responsio, quæ ad hoc argumentum tradit Pasqualigus nu- mero 4. ait enim amissionem lucri spiritualis nota- bilis, quale obtinetur per Indulgentiam, excusare, sicuti excusat damnum notabile tam spirituale, quam temporale; nam in iure ista duo æquiparantur, pa- tet, inquam, qua ratione sit reiicienda; primò, quia, ut dixi, inter causas excusantes à confessione; Doctores nullam faciunt mentionem de utilitate In- dulgentiæ, secundò, quia lucrum hoc spirituale, quantum sit magnum, cum facili negotio haberi possit aliis mediis, idcirco illud amittere per tale determina- tum medium; nempe per Iubilæum, non videtur res magni momenti; passim enim se offerunt me- dia lucrandi Indulgentias plenarias, videlicet mediis gratis benedictis, visitatione Ecclesiarum, quibus concessæ sunt similes Indulgentiæ, &c. Hæc omnia Bardi.

4. Et quidem contra doctum, & amicissimum Pa- trem Pasqualigum suæ sententiæ adherere non pos- sum stante auctoritate Concilij Tridentini sess. 13. c. 7. ubi fuerit prohibetur, ne vllus peccati conscius abs- que præmissa confessione sacramentali ad Eucha- ristiam accedere debeat, quod, ut ego alibi probaui, in- telligitur etiam de aliquo peccato oblito, quod in men- tem venit post factam confessionem in ordine ad communicandum.

5. Sed quid dicendum, si quis ritè sit confessus, &

communione sacram receperit, si antequam lucre- tur Iubilæum, labatur in nouum peccatum mortale, vtrum teneatur iterum confiteri? Affirmatiuam sen- tentiam tuetur Amicus in *Curs. Theolog. tom. 8. disputat. 20. section. 8. numero 247.* ubi sic ait: Du- bitari potest, an cum in Iubilæo exigitur confessio, si post confessionem homo mortaliter peccet, ad Indul- gentiam lucranda sufficiat contritio absque noua confessione? Negat Suarez, mouetur, quia talis confessio debet esse de omnibus mortalibus vsque ad tempus Indulgentiæ commissis; nam illa refertur ad tempus ipsum Indulgentiæ; ergo comprehendit omnia mortalia vsque ad tempus Indulgentiæ commis- sa. Ex quo inferit, quòd si quis post confessionem, ante- quam Indulgentiam lucretur, recordetur aliquod peccatum oblitum teneri ad illud confitendum; alio- quin Indulgentiam non lucrabitur, secus si non recor- detur; quia tunc tale peccatum non impedit effectum Indulgentiæ, etiamsi Pontifex expressè requirat con- fessionem omnium peccatorum: quia intelligitur requirere confessionem omnium peccatorum humano modo integram. Quæ sententia non solum est tutior, & in praxi adhibenda, sed etiam probabilior, præser- tim cum exigitur confessio omnium peccatorum. Ita Amicus.

6. Sed mihi magis placet opinio negatiua; quam docet Castrus Palauus *tom. 4. disp. 24. punct. 9. num. 25.* eo quod peccatum oblitum in confessione legitime facta remissum sit virtute gratiæ per Sacramentum communicatæ; ac proinde securitatem Indulgentiæ nullatenus impedire potest: confessio autem expostula- tur omnium peccatorum quæ fuerint ante indulgen- tiam commissa, quæque virtute sacramenti saltem vir- tualiter remissa non fuerint, secus de remissis directè vel indirectè.

7. Nota hic obiter, quod quis per confessionem sa- crilegam non sequitur Iubilæum quicquid in mente aliorum alibi dixerim, quia Pontifex requirit confes- sionem, ut tollatur impedimentum, ad hoc ut acquirat- ur indulgentia: at per confessionem inualidam non tollitur impedimentum, nempe peccatum mortale, proinde non obtinetur Iubilæum.

8. Secus autem per assumptionem Eucharistiæ in- dignam, nam si quis sacrilegè communicauit, non tenetur. Et ducor à pari: sicut enim adimplens alia opera iniuncta, quamvis sit in peccato mortali, nihilominus satisfaciunt oneri iniuncto, ita etiam & communicans, dum manet in peccato satisfaciunt impositioni huius operis; Verum si communicatio sit vltimum opus ex iniunctis non poterit ita communicans in eo momento lucrari indulgentiam: non ex eo quòd opus non sit factum in gratia, sed quia ad acquirendam Indulgen- tiam requiritur in acquirentem status gratiæ, & amicitia Dei.

9. Et ita ego olim docui contra Pasqualigum, quem etiam nouissimè refellit Bardi *ubi supra, quæst. 3. num. 3.* respondens ad omnia eius argumenta; non nego tamen eius sententiam esse probabilem quam etiam tuetur Amicus in *cur. theol. tom. 8. d. 21. sect. 5. num. 123.* id quod constanter assero est, ipsum non bene, & parum mo- destè dixisse (quod etiam obseruat Bardi) opinionem contrariam auctoritate Doctotum, & efficaci ratione unitam esse improbabilem.

RESOL. XLV.

An si quis intra tempus à Iubilæo præscriptum, confiteatur & ante consequutionem Indulgentiæ incidat in aliud peccatum teneatur iterum confiteri?

Et quid, si oblitus fuerit alicuius peccati, an requiratur, ut illud confiteatur intra tempus Indulgentiarum?

Idem

Et pro con- tento in hoc Sed quid, in Ref. seq. & inf. in Ref. 54. §. Nota- dum, est etiam.

Sup. hoc in Ref. & §. not. præteritæ.

Alibi inf. in Ref. 54. §. 2. ad med. à vers. Dubi- tatis, &c.

Sup. hoc in Resol. not. præteritæ. Et ser. con- tento, à lin. 3. huius §. sup. in tr. 3. Ref. 2. propè sibi: vers. Vide.

Docuit in Ref. quæ hic est inf. 54. & in aliis eius primæ not.

N A
nia
II. IV. V
III